

Biskupská pečeť

Nejdůstojnější*
Garland F. Byers, Jr., J.D., D.D.‡
Biskup pro národy, z apoštolského pověření

Pečeť je osobním znamením biskupa. Opatřují se jí jeho dopisy, spisy a listiny a stojí v čele této služby Slova.

K biskupskému úřadu odedávna patří vlastní pečeť. Již od prvních staletí pečetili křesťané pečetními prsteny s křesťanskými znameními; Kliment Alexandrijský, který psal kolem roku 200 po Kr., radil věřícím, aby na jejich pečetích byla „holubice nebo ryba nebo loď plující s větrem v plachtách nebo hudební lyra … nebo lodní kotva“.[1] Ve 12. století již bylo ustáleným zvykem biskupů v celé Církvi mít vlastní pečeť.[2] Taková pečeť ukazuje v obrazech to, co je pro biskupa nejdůležitější, a připomíná mu to po celou dobu jeho služby.

Tak je tomu i s touto pečetí. Každý její prvek má pro biskupa osobní význam v jeho vlastním povolání ke Kristu. Stojí za ní příběh; ten zde vyprávěn není, ale biskup jej zná a je to jeho vlastní příběh. Význam jednotlivých prvků je vyložen níže spolu s místy Písma, na nichž spočívá.

Obsah

Zlatý kříž · Paprsky světla · Písmo svaté · Blesky · Drak · Zeměkoule · Bouřková mračna a rozbouřené vody · Barvy: modré pole a zlatý lem · Nápis · Heslo

Zlatý kříž

Uprostřed pečeti stojí kříž Ježíše Krista. Na něm zvítězil nad smrtí a získal život věčný všem, kdo v Něho věří. Svým utrpením, ukřižováním, smrtí a vzkříšením splatil dluh hříchu, jímž byl člověk Bohu povinen od pádu v zahradě Eden.

> *„A protož jakož skrze jednoho člověka hřích na svět všel a skrze hřích smrt, a tak na všecky lidi smrt přišla, v němž všickni zhřešili.“*
>
> Římanům 5,12

> *„Kterýžto hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevo, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zsinalostí uzdraveni jste.“*
>
> 1. Petrův 2,24

Kříž je znamením tohoto vítězství. Na něm Kristus smazal „proti nám čelící zápis, jenž záležel v ustanoveních, … přibiv jej k kříži; A obloupiv knížatstva i moci, vedl je na odivu zjevně, triumf slaviv nad nimi skrze něj“ (Koloským 2,14–15). Zaslíbením kříže je život bez konce: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16).

Kříž také prohlašuje, že ti, kdo v Něho věří, již toto vítězství získali:

> *„Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé? … Ale Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.“*
>
> 1. Korintským 15,55.57

Budou s Ním kralovat navěky v Jeho Království: „a trpíme-liť, budeme také spolu s ním kralovati“ (2. Timoteovi 2,12) a „kralovati budou na věky věků“ (Zjevení 22,5).

Kříž je ze zlata, aby ukazoval, že křesťana očišťuje. Krev Ježíšova je jako očišťující oheň: „krev Ježíše Krista Syna jeho očišťuje nás od všelikého hříchu“ (1. Janův 1,7). Jako se zlato přečišťuje v ohni, tak je křesťan očišťován od všelikého hříchu. O Pánu je psáno, že „on jest jako oheň rozpouštějící … I sedna, přeháněti bude a přečišťovati stříbro, a přečistí syny Léví, a vyčistí je jako zlato a jako stříbro“ (Malachiáš 3,2–3).

Křesťané někdy procházejí zkouškami a soužením. Je třeba je chápat jako zlato zkoušené v ohni, aby ti, kdo zůstanou věrni kříži, měli život věčný:

> *„V čemžto veselíte se, maličko nyní, (jestliže kdy potřebí jest,) zkormouceni jsouce v rozličných pokušeních, Aby zkušení víry vaší, kteráž jest mnohem dražší nežli zlato, jenž hyne, avšak se v ohni zkušuje, nalezeno bylo vám k chvále, a ke cti i k slávě při zjevení Ježíše Krista.“*
>
> 1. Petrův 1,6–7

> *„Nebo on zná cestu, kteráž jest při mně; bude-li mne zkušovati, jako zlato se ukáži.“*
>
> Jób 23,10

Sám Pán radí: „Radím tobě, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý“ (Zjevení 3,18). Věrným zaslibuje: „Budiž věrný až do smrti, a dámť korunu života“ (Zjevení 2,10).

Paprsky světla

Paprsky světla, které vycházejí zpoza kříže, znamenají, že kříž je světlem světa. Pán řekl: „Já jsem Světlo světa. Kdož mne následuje, nebudeť choditi v temnostech, ale budeť míti Světlo života“ (Jan 8,12).

Paprsky také znamenají, že ti, kdo následují Krista, jsou syny světla. „Dokud Světlo máte, věřte v Světlo, abyste synové Světla byli“ (Jan 12,36). „Všickni vy synové světla jste a synové dne; nejsmeť synové noci, ani tmy“ (1. Tesalonickým 5,5). „Byli jste zajisté někdy temnosti, ale již nyní jste světlo v Pánu. Jakožto synové světla choďte“ (Efezským 5,8).

Křesťané mají být svící pro svět, každý z nich paprskem onoho světla:

> *„Vy jste světlo světa. Nemůžeť město na hoře ležící skryto býti. Aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen; i svítí všechněm, kteříž v domu jsou. Tak sviť světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, jenž jest v nebesích.“*
>
> Matouš 5,14–16

Činí tak tím, že přijímají přítomnost Ducha svatého a nechávají Ducha, který v nich přebývá, zářit skrze svůj život. Z jejich života pak září světlo pravdy a jejich život se stává obětí živou: „Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu vaši“ (Římanům 12,1). Potom mohou druzí hledět na křesťany a vidět, že jsou jiní, „bez úhony, a upřímí synové Boží, bez obvinění uprostřed národu zlého a převráceného; mezi kterýmižto svěťte jakožto

světla na světě“ (Filipským 2,15). Křesťané jsou světlem světa, protože následují Světlo světa, samého člověka Ježíše, který je Kristus.

Písmo svaté

Písmo svaté je pravidlem a vodítkem víry, neomylným slovem Božím:

> *„Všeliké zajisté Písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti, Aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.“*
>
> 2. Timoteovi 3,16–17

Je dáno křesťanovi, aby je používal jako meč, „meč Ducha, jenž jest slovo Boží“ (Efezským 6,17):

> *„Živáť jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě straně ostrý, a dosahujeť až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i mozku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce.“*
>
> Židům 4,12

Tak jím vládl sám Pán. Když byl Ježíš veden na poušť, „aby pokoušín byl od ďábla“, odpověděl na každé pokušení psaným slovem:

- „Psánoť jest: Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.“ (Matouš 4,4)
- „Zase psáno jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého.“ (Matouš 4,7)
- „Odejdiž, satane; neboť jest psáno: Pánu Bohu svému klaněti se budeš a jemu samému sloužiti budeš.“ (Matouš 4,10)

Tehdy Ho ďábel opustil (Matouš 4,11).

Písmo svaté je měřítkem, podle něhož křesťan žije svůj život: „Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé“ (Žalm 119,105); „slovo tvé pravda jest“ (Jan 17,17). Trvá navěky: „Na věky, ó Hospodine, slovo tvé trvánlivé jest v nebesích“ (Žalm 119,89); „Nebe a země pominou, ale slova má nepominou“ (Matouš 24,35).

Zaznamenává pro všechny časy, jak může věřící dosáhnout života věčného: „Ale toto psáno jest, abyste věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn Boží, a abyste věříce, život věčný měli ve jménu jeho“ (Jan 20,31). A oslavuje Boha a Jeho jednorozeného Syna, našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista: „Ptejte se na Písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a taťsvědectví vydávají o mně“ (Jan 5,39).

Blesky

Proudy světla, které vycházejí z Písma svatého a ovíjejí se kolem draka a světa, jsou blesky. Vycházejí ze slova Božího a zraňují draka. Slovo Boží je nejmocnější silou ve vesmíru: „Zdaliž není slovo mé takové jako oheň, dí Hospodin, a jako kladivo rozrážející skálu?“ (Jeremjáš 23,29). Písmo mluví o blescích Páně, které vycházejí proti Jeho nepřátelům: „blýskáním častým porazil je“ (Žalm 18,15); „Sešli hromobití a rozptyl je, vypusť střely své a poraz je“ (Žalm 144,6).

Když křesťan vyslovuje slovo Boží, působí to nepříteli bolest a zasahuje ho to jako blesk. Když se těch sedmdesát s radostí vrátilo a hlásilo, že „také i ďáblové se nám poddávají ve jménu tvém“, Pán odpověděl:

> *„Viděl jsem satana jako blesk padajícího s nebe. Aj, dávámť vám moc šlapati na hady a na štíry i na všelikou moc nepřítele, a nic vám neuškodí.“*
>
> Lukáš 10,18–19

Blesk zasahuje samého draka, jenž je „had starý, jenž slove ďábel a satanáš, kterýž svodí všecken okršlek světa“ (Zjevení 12,9), a zasahuje ty, kdo ho následují. Zasahuje v duchovní oblasti, „neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem, kteréž jsou vysoko“ (Efezským 6,12), i po celém světě, kde on působí. Tak svatí „zvítězili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého“ (Zjevení 12,11) a tak je každému věřícímu zaslíbeno: „zepřetež se ďáblu, i utečeť od vás“ (Jakubův 4,7).

Drak

Drak symbolizuje satana, kterého Písmo často nazývá drakem: „I chopil draka, hada toho starého, jenž jest ďábel a satan“ (Zjevení 20,2).

Je stočen kolem světa, protože Písmo zaznamenává, že je bohem tohoto světa: „Bůh světa tohoto oslepil mysli, totiž v nevěrných, aby se jim nezasvítilo světlo evangelium slávy Kristovy, kterýž jest obraz Boží“ (2. Korintským 4,4). Pán ho nazval: „kníže světa tohoto“ (Jan 12,31), a apoštol Jan napsal, že „svět všecken ve zlém leží“ (1. Janův 5,19). Drží tento padlý svět mnohem pevněji, než křesťan ví nebo chápe. Od pádu v zahradě Eden zasahuje jeho zlý vliv do všeho, s čím se křesťan den co den setkává. Jde o „knížete mocného v povětří, ducha toho, kterýž nyní dělá v synech zpoury“ (Efezským 2,2), a „protivník váš ďábel jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral“ (1. Petrův 5,8).

Drak se vzpíná ke kříži, aby ukázal ďáblův otevřený vzdor vůči slovu Božímu. Ukazuje jeho odmítnutí Boha, Jeho Krista a všeho svatého a jeho zjevný úmysl stavět se proti všemu, co Bůh od počátku času uvedl v pohyb. Především ukazuje jeho úmysl zničit lidstvo, stvořené k obrazu a podobenství Božímu: „I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je“ (Genesis 1,27). O něm Pán řekl: „On byl vražedník od počátku, a v pravdě nestál; nebo pravdy v něm není“ (Jan 8,44). „I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovati s jinými z semene jejího, kteříž ostříhají přikázání Božích a mají svědectví Ježíše Krista“ (Zjevení 12,17).

V tomto vzdoru setrvává se svým odpadlým vojskem a se zlými lidmi na světě, kteří ho následují, až do chvíle, kdy bude uvržen do ohnivého jezera spolu se všemi svými následovníky, jak zaznamenává kniha Zjevení:

> *„A ďábel, kterýž je svodil, uvržen jest do jezera ohně a síry, kdež jest i šelma, i falešný prorok, a budouť mučeni dnem i nocí na věky věků.“*
>
> Zjevení 20,10

> *„Jděte ode mne zlořečení do ohně věčného, kterýž jest připraven ďáblu i andělům jeho.“*
>
> Matouš 25,41

Zeměkoule

Zeměkoule má svůj vlastní význam, nezávisle na drakovi, který je kolem ní stočen. Je to země, Boží stvoření. Když Bůh dokončil své dílo, „viděl Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré“ (Genesis 1,31).

Země byla dána člověku z Božího ustanovení:

> *„A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Ploďtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým živočichem hýbajícím se na zemi.“*
>
> Genesis 1,28

> *„Nebesa jsou nebesa Hospodinova, zemi pak dal synům lidským.“*
>
> Žalm 115,16

Člověk o tuto vládu přišel, když v zahradě Eden neuposlechl Boha a jedl ze zakázaného ovoce: „zlořečená země pro tebe“ (Genesis 3,17).

Kristus přikazuje svým následovníkům, aby Ho poslouchali: „Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte“ (Jan 14,15). Poslal své apoštoly ke všem národům:

> *„Protož jdouce, učte všecky národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, Učíce je zachovávati všecko, což jsem koli přikázal vám.“*
>
> Matouš 28,19–20

Poslal je proto, aby tento svět byl vykoupen a znovu uveden do správného vztahu s Bohem a aby člověk vládl nad zemí, jak to Bůh původně zamýšlel. Neboť „i ono vysvobozeno bude od služby porušení a přivedeno v svobodu slávy synů Božích“ (Římanům 8,21).

Mluví o tom modlitba Páně: „Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi“ (Matouš 6,10). Těmito slovy sám Ježíš prohlašuje, že Bůh chce, aby země byla navrácena do řádu, který původně zamýšlel. Její obnova znamená, že ďábel, satan, byl poražen slovem Božím a obětí našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Tehdy „učiněnať jsou království všeho světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovatiť bude na věky věků“ (Zjevení 11,15). Vykoupení budou říkat: „a budeme kralovati na zemi“ (Zjevení 5,10).

Tento symbol na pečeti připomíná každému křesťanu povinnost zjevovat Boží Království na zemi. Ježíš kázal: „Pokání čiňte; neboť se přiblížilo království nebeské“ (Matouš 4,17), a vyslal své učedníky, aby říkali: „Přiblížiloť se k vám království Boží“ (Lukáš 10,9). Kde je přítomen Ježíš, tam je přítomno Království. Tak tomu bude v den Jeho vítězství nad drakem, kdy člověk opět bude vládnout nad zemí, jak to Bůh původně zamýšlel.

Bouřková mračna a rozbouřené vody

Bouřková mračna představují vítr, který zde znamená Ducha svatého. Sám Pán přirovnal Ducha k větru: „Vítr kde chce věje, a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází, a kam jde. Takť jest každý, kdož se z Ducha narodil“ (Jan 3,8). O letnicích přišel Duch se zvukem „jako přicházejícího větru prudkého“ (Skutky 2,2). Na počátku „Duch Boží vznášel se nad vodami“ (Genesis 1,2).

Když křesťan užívá slova Božího a blesk zasahuje hada a jeho následovníky v duchu, Duch svatý se pohybuje jako svatý vítr a bouře. Tento pohyb otřásá samými vodami země, neboť „hlas Hospodinův nad vodami, Bůh silný slávy hřímání vzbuzuje, Hospodin to činí nad vodami mnohými“ (Žalm 29,3). Celá země je zasažena vírou věřícího ve slovo Boží a tím, jak ho užívá jako meče. Je-li ho užíváno správně, Duch svatý se pohybuje ve slávě, moci a panství. Tak tomu bylo v rané Církvi: „A když se oni modlili, zatřáslo se to místo, na kterémž byli shromážděni, a naplněni jsou všickni Duchem svatým, a mluvili slovo Boží směle a svobodně“ (Skutky 4,31).

Bouřková mračna a rozbouřené vody odpovídají křesťanovi: tomu, jak užívá slova Božího, a tomu, jak ve víře v Ježíše Krista, našeho Pána a Spasitele, vzývá Ducha svatého. Sám Pán „přimluvil větru a řekl moři: Umlkni a upokoj se. I přestal vítr, a stalo se utišení veliké“, a Jeho učedníci se ptali: „Hle kdo jest tento, že i vítr i moře poslouchají jeho?“ (Marek 4,39.41). Těm, kdo věří, zaslíbil tutéž moc:

> *„Nebo amen pravím vám, že kdož by koli řekl hoře této: Zdvihni se a vrz sebou do moře, a nepochyboval by v srdci svém, ale věřil by, že se stane, cožkoli dí, budeť jemu tak, což by koli řekl.“*
>
> Marek 11,23

Ačkoli se tedy říká, že svět leží pod vládou ďábla, slovo Boží vítězí. Dává křesťanovi moc nad tím, co člověk při pádu v zahradě Eden postoupil satanovi. Slovem Božím, drahou krví a obětí Ježíše Krista a Jeho mocí je věřící navrácen na své právoplatné místo. Když vyslovuje božské slovo Písma, odpovídá sama země, a tuto odpověď působí Duch svatý. Duch dává moc modlitbě křesťana: „ten Duch prosí za nás lkáními nevypravitelnými“ (Římanům 8,26). Duch dává moc i jeho příkazům v Duchu, dokonce i nad tím, co bylo ztraceno, tak veliká je sláva Ježíše Krista, našeho Pána a Spasitele: „Budete-li zač prositi ve jménu mém, jáť učiním“ (Jan 14,14).

Písmo zaznamenává vlastní slova Páně: „Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi“ (Matouš 28,18). Ti, kdo věří v Krista, získávají přístup k této moci skrze drahou krev Beránka a skrze svou víru v Něho.

Barvy: modré pole a zlatý lem

Modré pole je nebe. Od počátku pohlížel člověk k nebi, když mluvil s Bohem: „K tobě ť pozdvihuji očí svých, ó ty, kterýž na nebesích přebýváš“ (Žalm 123,1). Pán učil své učedníky modlit se: „Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé“ (Matouš 6,9).

Modrá barva představuje nebeské oblasti, do nichž křesťan vstupuje v modlitbě a prosbě. Je to místo Božího trůnu: „Takto praví Hospodin: Nebe jest mi stolice, a země podnože noh mých“ (Izajáš 66,1). Tento trůn je pro křesťana neviditelný a nepoznatelný, přesto k němu ve víře skrze Krista Ježíše hledí, „nebo skrze víru chodíme, a ne skrze vidění tváři Páně“ (2. Korintským 5,7). Přistupuje „směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost nalezli ku pomoci v čas příhodný“ (Židům 4,16).

„Věci skryté jsou Hospodina Boha našeho, věci pak zjevené ty jsou naše a synů našich“ (Deuteronomium 29,29). Člověku je dáno dost poznání, aby si zajistil spasení. Přichází skrze psané slovo Písma svatého, „svatá Písma … kteráž tě mohou moudrého učiniti k spasení skrze víru, kteráž jest v Kristu Ježíši“ (2. Timoteovi 3,15). Přichází také skrze poučení, učení a příklad našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Když křesťan pozdvihuje své srdce v modlitbě, vystupuje do nebe, do modři, která představuje nebeské oblasti: „Pozdvihujme srdcí i rukou svých k Bohu silnému v nebe“ (Pláč 3,41). „Budiž příjemná modlitba má, jako kadění před oblíčejem tvým, pozdvižení rukou mých, jako obět večerní“ (Žalm 141,2). „I vstoupil dým zápalů s modlitbami svatých z ruky anděla až před obličej Boží“ (Zjevení 8,4).

Zlatý lem mluví o očištění křesťana, jak je vyloženo výše u zlatého kříže. Víra v Ježíše Krista a v moc Jeho krve je očišťujícím ohněm, který člověka přečišťuje, jako se zlato přečišťuje v ohni. „A i tu třetí uvedu do ohně, a přeženu je, jako se přehání stříbro, a zprubuji je, jako prubováno bývá zlato. Každý vzývati bude jméno mé, a já vyslyším jej“ (Zacharjáš 13,9). Zlato zde představuje očištěného křesťana, který plně věří Ježíši Kristu a plně v Něho doufá – „Král králů a Pán pánů“ (Zjevení 19,16).

Nápis

Po okraji probíhá nápis „GARLAND F. BYERS, JR. ✠ EPISCOPUS“. Jméno označuje pečeť jako biskupovu vlastní. *Episcopus* je latinské slovo pro biskupa. Pochází z řeckého *episkopos*, „dohlížitel“, ze slova, kterého užil svatý Pavel, když napomínal starší v Efezu:

> *„Buďtež tedy sebe pilni i všeho stáda, v němžto Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církev Boží, kteréž sobě dobyl svou vlastní krví.“*
>
> Skutky 20,28

Jméno a titul společně znamenají, že biskup má podíl na duchovním boji, který se vede každý den: „Nebo odění rytěřování našeho není tělesné, ale mocné v Bohu k vyvrácení ohrad“ (2. Korintským 10,4). Je členem Boží vlády, vysvěcen k biskupskému úřadu a pověřen hlásat pravé učení a nemlčet. Neboť „biskup má býti bez úhony, jako Boží šafář, … Pilně se přídržící věrné řeči v učení Božím, aby mohl i napomínati učením zdravým, i ty, kteříž odpírají, přemáhati“ (Titovi 1,7.9).

Mlčet by bylo počítáno za hřích: „A protož kdo umí dobře činiti, a nečiní, hřích má“ (Jakubův 4,17). Pán varoval strážného, který vidí přicházet meč a nezatroubí na troubu: „krve jeho z ruky strážného toho vyhledávati budu“ (Ezechiel 33,6). Svatý Pavel řekl: „běda by mně bylo, kdybych nekázal“ (1. Korintským 9,16).

Nápis připomíná podobenství o hřivnách (Matouš 25,14–30). Jistý pán svěřil před cestou svůj majetek služebníkům a dva z nich s ním obchodovali a zdvojnásobili, co dostali. Každému z nich pán řekl: „To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdiž v radost pána svého“ (Matouš 25,21). Třetí svou hřivnu ukryl v zemi a pán mu odpověděl: „Služebníče zlý a lenivý“ (Matouš 25,26). Podobenství připomíná biskupovi jeho vážný závazek:

- hlásat evangelium Ježíše Krista tak, jak mu rozumí;
- stát za tím, co je správné a spravedlivé v Božích očích; a
- být dobrým a věrným služebníkem našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Biskup neví, proč byl povolán. Ví jen, že povolán byl, a již tato skutečnost mu dává pravomoc i odpovědnost. „Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil a postavil, abyste šli a ovoce přinesli, a ovoce vaše aby zůstalo“ (Jan 15,16). „Darů zajisté svých a povolání Bůh nelituje“ (Římanům 11,29). Od toho, komu bylo mnoho dáno, se mnoho žádá: „Každému pak, komuž jest mnoho dáno, mnoho bude od něho požádáno“ (Lukáš 12,48).

Malé křížky umístěné u biskupova jména a u slova *Episcopus* znamenají, že je biskupem kříže, biskupem v Církvi našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Ukazují, v jakém vztahu ke Kristu stojí jeho jméno i jeho úřad. „Ale ode mne odstup to, ať abych se v čem chlubil, jediné v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi

svět ukřižován, a já světu“ (Galatským 6,14). Biskup je nade vše zavázán věrností Kristu a Bohu. Křížky představují tuto poslušnost, která náleží jedině Bohu:

> *„Chce-li kdo přijíti za mnou, zapři sám sebe, a beř svůj kříž na každý den, a následuj mne.“*
>
> Lukáš 9,23

> *„Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti.“*
>
> Matouš 6,24

> *„Více sluší poslouchati Boha než lidí.“*
>
> Skutky 5,29

Heslo

Heslo *Euntes in Mundum Universum*, „Jdouce po všem světě“, je vepsáno do zlata pečeti. Je ve zlatě proto, že biskup, řádně vysvěcený, byl přečištěn ohněm Ducha svatého a přijal svátost svěcení. Toto svěcení mu nyní ukládá odpovědnost za šíření evangelia mnohem závažnější, než jakou nesl dříve. Tento oheň se znovu rozněcuje při každém svátostném úkonu, který vykonává. Jak napsal svatý Pavel Timoteovi: „abys rozněcoval v sobě dar Boží, kterýžť jest dán skrze vzkládání rukou mých“ (2. Timoteovi 1,6).

Tato slova jsou pověřením apoštolů a jejich nástupců, biskupů. Jsou vlastním příkazem Kristovým:

> *„Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření.“*
>
> Marek 16,15

Slovo Boží a evangelium Ježíše Krista mají být kázány a zpřístupněny všem národům světa: „A budeť kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům“ (Matouš 24,14). Proto nese biskup titul Biskup pro národy. Kristovo pověření podle Marka 16,15 vyžaduje od každého, kdo je povolán do Jeho služby, aby šel do celého světa a kázal evangelium všemu stvoření.

V minulých dobách to znamenalo být fyzicky přítomen: cestovat, vycházet a šířit slovo Boží. V nynější době to pro biskupa znamená také psát a vydávat slovo Boží a pravé učení a zpřístupňovat je na

celosvětovém webu, aby je všechny národy mohly číst, pokud se tak rozhodnou. „Napiš vidění, a to zřetelně na dskách, aby je přeběhl čtenář“ (Abakuk 2,2). „Kterak uslyší bez kazatele?“ (Římanům 10,14).

Přijmout slovo Boží a Ježíše Krista je osobní volbou a nikomu nemá být vnucováno. „Vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili“ (Jozue 24,15). „A kdo chce, nabeř vody života darmo“ (Zjevení 22,17). PÁN praví: „Kdo škodí, škodiž ještě; a kdo smrdí, smrdiž ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlniž se ještě; a svatý posvětiž se ještě“ (Zjevení 22,11).

Dílem a posláním biskupa je předkládat slovo Boží a evangelium Ježíše Krista věřícím i nevěřícím. U věřícího může být víra znovu roznícena, posílena a upevněna, jak PÁN uložil Petrovi: „a ty někdy obrátě se, potvrzuj bratří svých“ (Lukáš 22,32). Nevěřícího může přivést k víře v Ježíše Krista, PÁNA a Krále, „tedy víra z slyšení, a slyšení skrze slovo Boží“ (Římanům 10,17).

Poznámky

1 Kliment Alexandrijský, *Vychovatel*, kn. 3, kap. 11.

2 *Encyclopædia Britannica*, heslo „sigillography“.

Euntes in Mundum Universum: „Jdouce po všem světě“ (Marek 16,15, Bible kralická).